

КАТАРИНА ФОН БРЕДОВ

ДА СЕ ВЛЮБИШ ДО ПОЛУДА

Култура

*This project has been funded with support from the
European Commission.*

*This publication [communication] reflects the views only
of the author, and the Commission cannot be held
responsible for any use which may be made
of the information contained therein.*

*Този проект е финансиран с подкрепата на
Европейската комисия.*

*Тази публикация [съобщение] отразява само личните
виждания на нейния автор и от Комисията не може
да бъде търсена отговорност за използването
на съдържащата се в нея информация.*

Катарина фон Брегов

Да се влюбиш до полуда

Превела от шведски: Ева Кънева

„EMAC“

Преводът на тази книга е осъществен
благодарение на финансовата подкрепа
на Съвета по култура към Министерството
на културата на Кралство Швеция.

Katarina von Bredow

HUR KÄR FÅR MAN BLI?

© 2004 Katarina von Bredow

Rabèn & Sjögren

Катарина фон Бредов

ДА СЕ ВЛЮБИШ ДО ПОЛУДА

Превела от шведски: *Ева Кънева*

Дизайн на корицата: *Златина Зарева*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

На Андреа,
с благодарности за проучванията,
за „Ромео и Джорджо“ и за оригиналната хрумка
„дишане на ръчен режим“!

Някои неща се погразбят от само себе си.
Дотам, че човек изобщо не ги поставя под съмнение.
Затова за мен беше ясно като бял ден,
че между Адам и Фрида ще пламне любов от пръв поглед.

В нощта преди началото на девети клас не ме хвана сън.

Защо – нямам представа.

Какво ми ставаше? Нито постъпвах в седми клас, нито в гимназията¹. Предстоеше ми просто поредната година в средния курс. Вярно, последната в основното училище, но това определено не беше причина да бъдувам. И въпреки това лежах и се въртях в леглото, докато накрая чаршафът под мен се усука на бабунест салам.

Към три през нощта ми се дояде сандвич с чаша мляко. Докато минавах покрай Тарзан, той ме изгледа удивено от постелката си, но не ме последва в кухнята. Дори свръхенергичното ми куче явно смяташе, че в определени часове от денонощието не се става. Върху кухненската маса лежеше списание с комикси от колекцията на Виктор. Попрелистих страниците, докато гъвчех намазаната филийка.

Долу по притихналата улица цареше пълно мъртвило. Два прозореца в отсрещната жилищна кооперация обаче светеха. Пред единия бяха спуснати завеси

¹ В Швеция гимназията започва от десети клас. – Бел. прев.

на зелени шарки и аз си представих, че зад тях се вихрят огнени любовни страсти: мъж и жена се любят в легло с висока табла, увенчана със златни топки в двата края. Другият светец прозорец зееше широко разтворен. Блед тъмнокож мъж, подал глава навън, пушеше, като често изтръскваше нервно пепелта в пепелник върху външния перваз. Едва угасил фаса, и палеше нова цигара. В действията му долавях ожесточение. Сякаш беше решил твърдо да препуши до смърт точно тази нощ. Навярно жената на неговите мечти правеше любов с друг зад зелените завеси в апартамента на горния етаж вляво.

Чух да се отваря вратата на Викторова стая. Той се дотътри до банята и светна лампата. По пода в коридора се разстла светла пътека, но бързо изтъня и се изгуби, щом Виктор хлопна вратата зад себе си. Настъпи кратка тишина. После пусна водата и излезе. За миг се поколеба в коридора, после предпазливо надникна иззад ъгъла в кухнята. Косата му беше разчорлена.

– Здравсти – поздрави той.

– Привет.

– Ще получа ли и аз сандвич?

– Аз не получих – отметнах брадичка към хладилника. – Сама си го приготвих.

Отиде до хладилника. Избялялото от пране долнище на пижамата му на сини космически кораби едва-едва покриваше единия му хълбок. През лятото раменете му станаха по-ъгловати и сега, докато, проточил врат, търсеше нещо вкусно за ядене, тилът му изглеждаше слаб и чуплив. Намери шпеков

салам в найлонова опаковка и се зае да прави сандвич. Погледът ми се отмести към мъжа на отсрещния прозорец. Тъкмо бе допушил поредната цигара и вече бъркаше в кутията за следващата. Кутията беше червено-бяла. Навярно „Принс“. Или „Марлборо“. Как ли смърди дъхът му. И колко ли са пожълтели пръстите му от никотина. Нищо чудно, че възлюбената му е предпочела друг.

Виктор се настани до кухненската маса. В същия миг пушачът завъртя глава и погледна право в мен. Побързах да обърна очи към Виктор:

– Защо не спиш?

Той сви рамене и задъвка филийката със салама. Прияе ми се още един сандвич, но ме домързя да си направя. Пък и от среднощни сандвичи, казват, се пълнеело.

– Беше ли готино в шести клас? – попита ме след малко Виктор.

Усмихнах се под мустак.

– Много ясно. Тогава си най-голям в средния курс и можеш да тормозиш на воля четвъртокласниците и петокласниците.

Виктор ме погледна укорително. През целия си живот не бе тормозил никого. То и аз, честно казано, не бях. Или поне не много.

– Притесняваш ли се? – попитах.

– А, не. Само се чудя. Ще имаме нова класна. Ева напуска.

– Жалко. Толкова я харесваше.

Виктор кимна. После се приведе над масата и погледна нагоре към ивиците тъмно небе между сградите.

– Знаеш ли, че е възможно там да се спотаиват

червееви дупки¹? – попита брат ми. – Пъхаш се в такава дупка и на излизане се озоваваш на съвсем различно място във Вселената!

– Това пък откъде ти хрумна?

– Прочетох го в една книга от библиотеката.

– Научна фантастика, а? Или фентъзи?

Виктор видимо се засегна.

– Не. Енциклопедия за Космоса!

Стана и хлътна в стаята си. След минута се върна. Носеше дебел том с твърди корици. На места между страниците стърчаха бели отбележки. Разтвори някъде към средата на книгата и ми зачете на глас. Не схванах нищо. Изглежда, не бях слушала внимателно. След като приключи, ме погледна със сияещи очи.

– Загряваш ли? – попита ме въодушевено. – Не е ли невероятно?

Малко засрамена, свих рамене.

– Сигурно. Но аз не съм по тази част...

Виктор хлопна книгата и пак се приведе над масата, за да погледне нагоре към небето. Сякаш, стига да се взираше достатъчно усърдно, щеше да открие някоя червеева дупка над кварталния супермаркет.

„Някой ден – помислих си, – ще ти купя наистина хубав телескоп. Някой ден, когато се замогна.“

Хубавите телескопи струват няколко хилядарки. Навярно дори качествен телескоп не би свършил кой знае колко добра работа в град, където безбройните

¹ Червеева дупка – хипотетично съществуващ във всеки момент от време тунел, която прорязва тъканта на пространство-времевия континуум и свързва различни ъгълчета на Вселената, отстоящи на огромни разстояния. – Бел. прев.

изкуствени светлини правят наблюдението на звездите почти невъзможно. Но много ми се искаше да видя как Виктор разопакова моя подарък. Който веднъж види брат ми да отваря отдавна мечтан подарък, ще иска да стане свидетел на същата сцена отново и отново. Ако бяхме богати, Виктор сигурно щеше да е изключително разглезено хлапе. Галеник, който получава каквото пожелае. Но не сме. Богати, имам предвид.

За осмия рожден ден на Виктор му купих компютърна игра. „Age of Empires II“. Искане тази игра повече от всичко на света, но Каспер и Мари прецениха, че била твърде скъпа, пък и Виктор бил твърде малък за толкова сложна стратегическа игра, и то изцяло на английски.

„Age of Empires II“ струва няколкостотин крони, повече от джобните ми за цял месец. Сигурно половин час стоях в магазина и се колебах пред кутията с тримата крале. Знаех обаче как ще засияе лицето на Виктор, когато я разопакова, как цялата стая ще се озари и колко топло ще ми стане на душата. Затова отнесох кутията на касата и бавно отброих върху тезгяха всичките си джобни за месеца плюс солидна сума от личните ми спестявания. Продавачката загреба най-безцеремонно парите и ги приплъзна към себе си. Помолех я да опакова подаръка. С изписана върху лицето досада тя го уви надвенатри, колкото да отбие номера. Домъчня ми и бързо премигнах няколко пъти, за да пропъдя сълзите. Взех пакета и си излязох.

Може би постъпих нелепо, но след това се отбих в една книжарница и купих опаковъчна хартия с Хари Потър и подаръчна лента в черно и жълто. После

бързо се прибрах, разкъсах опаковката на подаръка и го увих наново.

Сутринта на рождения ден аз, Каспер и Мари вкупом се изсипахме в стаята на Виктор и го поздравихме с песен. Нарочно оставих подаръка в моята стая. Наблюдавах как брат ми разопакова две книги, син пуловер и евтина компютърна игра, купена навярно от Мари като своеобразна утеха, и го оставих да си мисли, че с подаръците е приключено, няма повече. Той благодари сърдечно за всичко, вяло поразлисти едната книга и се опита да не му проличи колко е разочарован. Изчаках дори да изяде едният от трите сандвича, които му донесохме на погнос, и чак тогава отидох да взема моя подарък. Докато му го подавах, красивата лента проблесна на светлината от нощната лампа.

– Честито! – поздравих го аз.

Виктор се взираше учудено в пакета. Погледна ме и вероятно по очите ми е проличало – или бузите ми са били зачервени – все едно, той разбра какво има в пакета. Или поне се осмели да повярва.

Развърза лентата, внимателно я остави настрана и още по-внимателно разлепи тиксото с нокът. Бавно разгъваше хартията и току ме поглеждаше, сякаш все още се боеше да не се разочарова пак. Отстрани хартията и кутията с тримата крале се озова в ръцете му. Във времето сякаш настъпи тих, беззвучен промеждутък.

После Виктор вдигна поглед. Нещо сладостно изпълни цялото ми съществуване. Измина доста време, докато забележа изумените погледи на Каспер и

Мари. Тогава се изчервих, все едно са ме спали да върша нещо неприлично.

Та такива мисли ми се въртяха из главата, докато седях в кухнята в нощта преди първия ми учебен ден в девети клас. Много ми се щеше да подаря на Виктор телескоп за дванайсетия му рожден ден. Истински телескоп.

В отсрещната сграда самотникът запали поредната цигара. Зад зелените завеси бяха угасили лампата. Навярно любовникът бе останал да пренощува.

Последната нощ от ваканцията. Погледнах часовника. Четири без двайсет. Сега Фрида и семейството ѝ сигурно вече се бяха прибрали. През лятото обикновено си идвах само по за няколко часа и се прибирах окончателно в града чак когато ставаше крайно наложително. Прииска ми се да ѝ звънна, но се овладях. По-добре да се опитам да поспя, та утрото да настъпи по-бързо.

В началото на лятото Мари си купи тънка тюркоазена памучна блузка. Само веднъж я видях да я облича. Бях сигурна, че ще подхожда супер на дънките ми, затова, докато тя беше под гуша, се промъкнах в спалнята и извадих блузката от гардероба ѝ. Пред огледалото в моята стая със задоволство установих, че блузката ми стои точно толкова добре, колкото се бях надявала.

Заварих Каспер и Виктор да закусват. До чинията си на масата Виктор беше разтворил дебелата книга за Космоса, а Каспер си тананикаше и мажеше пастет върху филия хляб.

– Охо, я виж кой идва! – възкликна ведро той, когато седнах откъм късата страна на масата. – Днес госпожицата започва последната си година в основното училище! Какво чувстваш?

– Нищо особено – излъгах.

Мари влетя стресурана в кухнята само по тъмносиня пола и бял сутиен.

– Умът ми не го побира...

Млъкна рязко и ме погледна.

– Катрин... аз... тъъ... на драго сърце ще ти я дам да я носиш, но... точно днес мислех да я облека.

Почувствах се сгащена на местопрестъплението. Не допусках да забележи, че блузката ѝ я няма, още по-малко – да отвори гума по въпроса. Не беше привично за нея. Нагушеше ли конфликт, Мари бягаше като опърлена.

– И без това не стои добре на кльоща като теб! – отвърнах раздразнено. – Облечи оная другата, червената, дето носиш обикновено.

– За какво говорите? – попита объркан Каспер.

Мари сложи длан върху рамото ми и аз потръпнах неволно от докосването. Абе тя за кого се мисли?

– Катрин... Днес ще ходя на работен обяд. Важно е. Защо не я облечеш друг ден? Отстъпи ми я само за днес. Ако искаш, даже ще ти я подаря.

– Щом си такава скръндза, че не искаш даже да ми я заемеш, задръж си я, докато идеш в гроба!

Припряно изхлузих блузката и я запратих срещу Мари. Тя обаче се забави с реакцията, грехата прелетя покрай нея и тупна на пода.

Виктор вдигна поглед от астрономическата енциклопедия.

– Вие какво, да не сте си устроили състезание по стриптийз?

Мъжете никога нищо не загръват, ако не им обясниш. Без значение на единайсет ли са, или на четирийсет и три.

Мари вдигна блузката и излезе от кухнята.

– Какво ви прихваща, дявол да го вземе? – изгледа ме Каспер.

– Нищо – отвърнах.

Станах и си отидох в стаята да извадя блузата на сини и бели райета, която през пролетта избрахме заед-

но с Фрида. И тя подхождаше на гънките ми. Просто щеше да е готино да се появя в училище с нещо новичко.

Учудващо, не се чувствах изморена, макар да бях спала не повече от два-три часа. Да можеше да съм толкова бодра и през всички предстоящи тягостни есенни утрини. Пред огледалото се сресах с дълги, отмерени движения с четката. Понякога ми се искаше да си подстрижа косата, да си сменя прическата. От години я носех дълга. Но след като я разреших с четка и я видех как се разстила лъскава по раменете ми, всеки път се побоявах, че ще ми липсва. Носът ми беше големичък, а устните – възширочки, но поне косата ми беше много хубава. Кой знае как щях да изглеждам, ако я подстрижех късо? Фрида беше красива с всякаква прическа. Но аз не бях Фрида.

В кухнята Мари седеше откъм по-далечната къса страна на масата. Виктор си беше изял овесените ядки, но си седеше спокойно, възгъбен в енциклопедията, сякаш училището щеше да изчака той да проучи всички тайни на Космоса. Каспер разправяше каква фотосесия щели да заснемат днес преди обяд на открито, а Мари кимаше мълчаливо, докато си разбъркваше чая. С очите си се уверих колко съм грешала. Тюркоазената блузка ѝ стоеше страхотно. Тънката материя грациозно и нежно обгръщаше стройните ѝ рамене и заедно с вдигнатата на небрежен кок коса открояваше дългата ѝ бяла шия.

Часът стана осем и пет. Приготвих си сандвич, взех го и го изядох по пътя.

Както всяка година, в тържествената зала се

бяха събрали учениците от цялото училище. Бъдещите седмокласнички се бяха гримирали и издокарали. Прилепнали потничета очертаваха заоблени бюстове, косите бяха оформени в прически от модно списание. Между долния ръб на потничетата и колана на панталоните се подаваха ивици кожа със слънчев загар. Мяркаше се някой и друг пиърсинг. „Догодина сред седмокласниците ще извикат по име и Виктор. Порасналото ми малко братче Виктор. Тогава обаче аз няма вече да уча тук.“ Нещо мътно се надигна от дълбините на гушата ми и аз побързах да пропъдя смуцаващата мисъл.

В далечината, до отсрещната дълга стена, съзрях Фрида и другите. РакеЛ се беше изрусила и подстригала късо. Косата ѝ стърчеше нагоре. Хич не ѝ отиваше. Лицето ѝ изглеждаше по-масивно, почти грубовато. Навярно подражаваше на Фрида – тя си бе направила същата прическа през пролетта. До РакеЛ стоеше Елен. Гарвановочерната ѝ коса беше сплетена на две дълги плитки, а между веждите ѝ червенееше точка. Елен беше осиновена индийка. Имаше кожа с цвят на млечен шоколад и лъскави черни очи. Пълната противоположност на Фрида.

За изненада на РакеЛ през лятото Фрида си беше пуснала дълга коса. Изглеждаше направо прелестна, с пластмасова лилава гуадема-корона върху русите къдрици и в романтична лилава памучна рокля. Фрида можеше да прави каквото си поиска. Някои хора са благословени с този дар. Тя ме видя, усмихна се и ми махна.

Ако бях момче, щях да се влюбя в нея. Сигурна съм. Фрида те изпълва с радост. Радост и топлина.

Тя ме презърна. Аз също я презърнах и вдъхнах добре познатото уханье на ябълков шампоан и парфюм „Pleasure“. Бяха изминали два дълги-дълги месеца, откакто тя замина с родителите си за вилата им в Прованс. Два месеца без нито един-едничък телефонен разговор. Фрида не е любителка на кореспонденцията, затова си разменихме само няколко съвсем кратки писма. Дочух обаче, че Елен получила от нея една-едничка пощенска картичка, а Ракол – съвсем нищо. Не исках да съм гаднярка. Елен и Ракол не бяха лоши момичета. Но обичах да усещам, че отношението между мен и Фрида са специални.

– Как е животът? – попита тя.

– Горещ-долу – отвърнах. – Но нямаше да е катастрофа, ако ваканцията беше продължила още седмица.

Хем го мислех, хем не го мислех. Защото още една седмица ваканция би означавало още една седмица без Фрида. От друга страна, една свободна седмица, след като се е прибрала, би ни дошла добре. Това имах предвид. И мисля, че тя ме разбра.

Директорът на училището застана на подиума и с дежурните приказки за гружба между учениците и високи учебни резултати ни приветства по случай новата учебна година. Изпълняваше длъжността директор на училището вече близо трийсет години и навярно си мислеше, че оглавява старовремски английски пансион. Едва ли знаеше, че навън има друг живот и следобед всички ние се прибираме вкъщи и се срещаме с приятели и роднини. Понякога се питах дали директорът не живее в училищната сграда. Вечер вади походно легло от кафявия шкаф в кабинета си и си постила да спи

в канцеларията. Не си спомнях някога да съм го виждала извън училището.

Завеждащата учебната част, млада, рижа жена, най-вероятно родена, след като директорът е поел този пост в училището, изчете към кои кабинети да се отправят съответните осми и девети класове и помоли седмокласниците да останат в залата и да се групират по класове.

Последвахме потока през вратите и прекосихме асфалтирания двор на път към главната сграда. Фрида се позабави навън. Печеше слънце и беше горещо.

– Права си – съгласи се тя. – Още една седмица ваканция определено нямаше да ни навреди.

Зачудих се дали има предвид същото като мен, или по-скоро колко добре би си прекарала още седмица във Франция, но не успях да размишлявам дълго по въпроса, защото Фрида неочаквано се разтършува из чантата си и извади пакетче.

– Заповядай – подаде ми го. – За теб е.

В тъмносиня хартия беше опакована червена кутийка. А в кутийката лежеше сребърно колие с подобие на ледена висулка.

– Планински кристал – поясни Фрида. – Купих го във Франция. Един за теб и един за мен.

Погледът ми неволно се плъзна към ямката в шията ѝ, но там висеше сребърната змия от миналогодишната екскурзия в Гърция. Фрида я прикри с длан.

– Днес не нося моя кристал – усмихна се тя, – защото се опасявах да не го видиш, преди да ти подаря твоя.

Извадих колието от кутийката и вдигнах кристала на светлината.

– Много е хубав... Прекрасен е. Благодаря.

– Имал, разправят, куп лечебни свойства. А може да го използваш и като махало и да го питаш разни неща.

– Вярваш ли в това?

Тя сви рамене.

– Не знам. Но е много красив.

Фрида взе колието от ръката ми и го закопча на врата ми. Слънцето проблесна в кристала. Усетих хладния му допир до кожата си.

– Утре ще си сложа моя – обеща тя. – И ще изглеждаме като най-добри приятелки в първи клас.

Изсмях се. Прозвуча малко пресилено, но не исках да ми проличи колко нелепо много се зарадвах. Навярно съм сияела колкото Виктор, когато получи „Age of Empire“.

Докато стояхме на припек, училищният двор почти се опразни и ние забързахме нагоре по стълбите към зала Б19. Съучениците ни вече бяха влезли. Забвяхме се тичешком. Афе ни видя и ни изчака. Имахме най-готиния класен в цялото училище. Умееше да е строг и категоричен, но никога не беше несправедлив. Отнасяхме се коректно с него и той ни отвърщаше със същото.

Слънчева светлина обливаше стаята през широко отворените прозорци.

– Къде се запихахте? – прошепна Елен, когато седнахме зад нея и Ракол.

– Тайно се сгодихме! – прошепна Фрида.

Елен и Ракол се разкискаха.

С върховете на пръстите си докоснах кристала. Беше си кажи-речи истина.

На вратата се почука.